

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

31. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

3. SRPNA 2025

Z obsahu:

O kněžském povolání

Meditace papeže Lva XIV.
adresovaná seminaristům
u příležitosti jejich
jubilejní pouti v Římě,
bazilika sv. Petra
24. června 2025
- strana 2 -

Kdo prosí, dostává

Zamyšlení nad
liturgickými texty
18. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Blahoslavený

Augustin Kazotić
Libor Rösner
- strana 4 -

Neděle - den Eucharistie

P. Bernard Speringer ORC
- strana 6 -

Rozhodnutí a požehnání

- strana 7 -

Modlitba jako záštita proti válkám a konfliktům

- strana 8 -

Vůle k pravdě

Werner Pfenningberger
- strana 9 -

Syn brusiče nožů (2)

Wilhelm Hünermann
- strana 11 -

Syn brusiče nožů (2)

NAPOLEON JE VŠÍM VINEN

Po kruté zimě následovalo léto s nemilosrdnými vedry. Zrno zaschlo v klasech, cena obilí stoupla na 70 franků za dva centy a leckde ani za tolik peněz nebylo k dostání žito nebo pšenice. V Paříži se bouřil hladovějící lid a vykrádal pekárny; avšak i na venkově se bída zvětšovala den ze dne.

Plni strachu vzhlíželi lidé o parných nocích k velké kometě, která visela jako rozzhavený Boží meč nad ztýranou zemí.

„Ta kometa přinese neštěstí,“ říkával starý Piccard, který se zase jednou objevil v dílně brusičově, aby si dal naostřit náčiní. „Pokaždé, když na nebi svítí kometa, přichází neštěstí na svět. Bůh ví, čeho se ještě dožijeme, a je jisté, že v zimě budu kopat mnoho hrobů.“

„To je samá pověra, co zde říkáte,“ zavřel mistr Eymard, „copak nevíte, že taková hvězda stála nad jesličkami v Betlémě? Nejkrásnější světlo světa se z ní linulo.“

„Neštěstí přece přijde,“ trval na svém Piccard. „V nocích se ozývá na hřbitově zvláštní šepot. Myslím, že slyším mrtvé, jak si vzájemně šeptají o bídě a velkém umírání.“

„Mrtvá ústa nemluví a v hrobech bývá ticho. Co to blábolíte za nesmysly?“

„Cože, nesmysly?“ rozhorlil se hrobař. „Což nemám pravdu? Neuschla tráva na všech pastvinách a nestojí klasy hluché a prázdné na polích? Od jara nepadla ani kapka deště. Nebe se zavírá nad zemí – a vy nevěříte budoucímu neštěstí?“

Nožič rozdmýchal plameny a po několika zlostných úderech kladivem odpověděl nevrle:

„Byl jsem sám dlouho sedlákem, aby mne srdce nebolelo, když vidím, jak všechno kolem propadá zkáze. Samozřejmě, že nás čekají zlé časy. Ale kometa s tím nemá nic společného. Nesnáším takové pověřivé tlachy. Zde máte krumpáč a lopatu a nechte mě už na pokoji!“

„Jste čestný muž, sousede,“ zabručel hrobař, „ale také pořádný grobián, a znamením na nebi nerozumíte vůbec.“ Hodil na kovadlinu několik sousů a zamračený kličil se ze dveří.

Zdálo se, že starý Piccard měl pravdu se svým proroctvím. Podzim přišel bez úrody. Nestálo ani za to posekat žito, stodoly zůstaly prázdné, lopaty větrného mlýna trčely strašidelně bez pohybu. Nebylo co mlít, ani žito, ani pšenici. Ve chlévech bučel dobytek, pro který nebylo krmiva. Spokojeni byli jedině vinaři. Horké léto naplnilo jejich sudy nejlepší moky révy, jaký za posledních sto let nebyl vylišován. „Kometové víno“ nazývali ušlechtilou šťávou, která se urodila v hladovém roce. Byla však tak drahá, že si prostý člověk mohl dopřát malou skleničku jenom o největších svátcích.

„Jak máme přečkat zimu?“ naříkala paní Magdaléna. „Naše zásoby se menší a brzy nebude už ani mléka pro děti, protože sedláci porážejí krávy.“

„Bůh nás zcela neopustí,“ těšil ji manžel. Než i on se díval starostlivě do budoucnosti. Obchod byl špatný, srpů nebylo zapotřebí, poněvadž nebylo co žnout; a k čemu jsou nože, když není chleba na krájení?

V tak těžké době potřebovala země aspoň mír. Ale všechno nasvědčovalo tomu, že klid zbraní nezůstane zachován. Napoleon se chystal k válce. To poznal i slepec. Na venkově se stále objevovali komisaři a odváděli sedlákům koně ze stájí a odváželi obilí ze stodol. V každé vesnici vířil buben a císařovi verbíři nutili mladé chasníky do pestrého stejnokroje.

„To půjde proti Rusku,“ šuškal se v oněch mučivých dnech. „Bůh nás chraň! Je to děsná krajina plná ledu a sněhu, příšerná obrovská země se stepí a divočinou. V té strašlivě pustině může zmizet celá armáda.“

„Neříkal jsem to?“ vychloubal se hrobař. „Kometa přinese neštěstí na svět. Třeba bude císařovou úmrtní svíčí.“

„Dies irae, dies illa!“ vzdychal farář z La Mure. „Když ho papež uvrhl do klatby, odpověděl Napoleon posměšně: Co je mi do klatby, kvůli ní nevypadnou mým vojákům pušky z rukou. – Třeba jim je Bůh přece vyrazí z rukou. Nenechá se posmívat ani od tak mocného a slavného císaře.“

Starosta, k jehož uším takové poznámky pronikly, pokládal za svou povinnost

Ve světě, kde často panuje nevěda a touha po moci, kde někdy zdánlivě převládá logika odpisu, jste povoláni k tomu, abyste svědčili o Kristově vděčnosti a nezištnosti, o radosti a veselí, o laskavosti a milosrdenství jeho Srdce. Žijte v duchu přijetí a blízkosti, velkorysá a nezištná služba a nechte Ducha Svatého, aby „pomazal“ vaše lidství ještě před vysvěcením.

Srdce Kristovo je naplněno nesmírným soucitem: je to milosrdný Samaritán lidstva a říká nám: „Jdi a stejně jednej i ty!“ (Lk 10,37) Tento soucit ho vede k tomu, aby rozdělával chléb Slova a sdílení (srov. Mk 6,30–44) a dal tak nahlédnout na gesta ve večeradle a na kříži, kdy dal sám sebe za pokrm. Říká nám: „Vy jim dejte jíst“ (Mk 6,37), to znamená, učinite ze svého života dar z lásky.

Drazí seminaristé, moudrost Matky církve, podporovaná Duchem Svatým, v průběhu času vždy hledá nejvhodnější způsoby formace vysvěcených služebníků podle potřeb jednotlivých míst. Jaký je váš úkol v tomto úsilí? Nikdy nehrát na poloviční míru, nespokojit se, nebýt jen pasivními příjemci, ale zapálit se pro kněžský život, žít přítomností a hledět do budoucnosti s prorockým srdcem. Doufám, že naše setkání pomůže každému z vás prohloubit osobní dialog s Bohem, v němž ho budete prosit, abyste stále více přijímali Kristovy city, city jeho Srdce. Toho Srdce, které bije láskou k vám a k celému lidstvu. Hodně štěstí na této cestě! Provázím vás svým požehnáním.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) Srov. sv. Jan Pavel II., Ap. exh. *Pastores dabo vobis* (25. března 1992), 43.
- (2) Encyklika *Dilexit nos* (24. října 2024).
- (3) Srov. *tamtéž*, 17.
- (4) II. vatikánský ekumenický koncil, past. konst. *Gaudium et spes*, 22.
- (5) Srov. František, *List o úloze literatury ve formaci*, 17. července 2024.
- (6) II. vatikánský ekumenický koncil, past. konst. *Gaudium et spes*, 62.
- (7) Kongregace pro klérus, Ratio Fundamentalis Institutionis Sacerdotalis, *Dar kněžského povolání* (8. prosince 2016), 97.
- (8) Srov. František, Encyklika *Dilexit nos* (24. října 2024), 19.

napomenout duchovního pastýře. Hlavou obce La Mure byl tělnatý a dobrosrdečný muž a oddaný služebník svého císaře, a to nejen pro svůj úřad, ale především proto, že před mnoha lety bojoval pod praporem mladého Bonaparta u pyramid. Objevil se jednoho dne, funě rozhořčením, ve farním domě a vypravil ze sebe:

„Monsieur le curé, jsou to nebezpečné a štvavé řeči, které vedete. Vlastně bych vás měl zavřít.“

„Učiňte to, monsieur le maire, budu mít čest sdílet osud našeho Svatého otce. Ostatně se nebojím ani vašeho, ani císařova hněvu. Strádal jsem dost dlouho za velké revoluce ve vězení a ušel jsem jen o vlas gilotině.“

„A kdo těm hrůzám učinil konec?“ rozhorlil se starosta. „Kdo zpřístupnil nepřisežným kněžím opět kostely? Kdo jiný než Napoleon! O tom se dočtete ve svém katechismu. Tam také najdete důvody, proč máme císaře zvláště milovat a ctít.“

„Ovšem,“ odpověděl farář lhostejně, „mohu vám to místo říci nazpaměť. Císař je ten, jehož Bůh v těžkých dobách povolal, aby obnovil veřejnou bohoslužbu svatého náboženství našich otců, aby byl jeho ochráncem a tak dále. Bohužel tam zapoměli dodat, že Napoleon vyloučil církevní stát, že odvezl papeže do vězení, že byl kvůli tomu vyloučen z církve a že ztratil právo na poslušnost u všech dobrých křesťanů.“

„Nemohu snést takové rouhačské řeči,“ zakašlala světská hlava a utřela si čelo červeným kapesníkem.

„Vy jste přece katolický křesťan, starosto. Nedočká vás, že Svatého otce v Savoně stále hůře utiskují? Vylomili jeho psací stůl, všechno prohrabali, odnesli papír a psací potřeby a zabavili mu knihy. K denní četbě mu nezůstalo nic než podařený *Moniteur*, onen plátek, ve kterém může číst denně nové nadávky na svou svatou osobu. O chladných zimních dnech zapomínají sluhové zatopit v kamnech. Ubohý muž, trpící ledvinovým neduhem, zakouší nevýslovně a marně se doprošuje aspoň ohřátých kamenů. Pro jeho živobytí povolil císař tak směšně nízkou částku, že sotva stačí na výživu.“

„Kdyby poprosil císaře o zmírnění své situace, jeho útlak by brzy skončil.“

„To mu poradil též baron Chabrol, jeho vězeňský dozorcí, ale víte, co Svatý otec

odpověděl? »To určitě neučiníme,« odvětil. »Chudoba nás netísni.« Byli i chudší papežové; a teď mi řekněte, zda se to všechno nedotýká vašeho křesťanského srdce?“

„Jistě se mne to dotýká,“ povzdechl si starosta. „Nemohu to slyšet, aniž by se mi slzy nedraly do očí. Ale proč papež neustoupí? Proč se nezřekne církevního státu a proč neukončí spor?“

„Protože se nemůže zřici toho, co mu nepatří, co patří církvi. A teď jděte klidně domů a uvažujte o tom, že papež, který zakouší trýzeň, je i vaším otcem!“

„S vámi se nedá mluvit!“ rozlítl se městský vladař. „Chci jen doufat, že vás přece nebudu muset zavřít. Přiznávám, že by mi to bylo nemilé. Konečně jsme spolu dost často hrávali Ecarté a vyprázdnil při tom nejednu dobrou skleničku vína.“

„Tak si zahrajeme,“ navrhl farář.

„Nehraji s rebely,“ zavrčel starosta. „Vezmi vás čert, vy starý paličáku!“ Vztekle uchopil svůj dvourohý klobouk a odpádl.

„S Pánem Bohem, starosto!“ volal za ním farář.

V zimě dostoupila nouze vrcholu. Ke vši bídě se přidružovalo neustále vojenské ubytování. La Mure ležela na nové vojenské silnici, na „Route Napoleon“, která spojovala Grenoble s Marseille. Stále přicházeli noví válečníci, uvelebovali se u sedláků a občanů a nezanechávali po sobě více než roj kobylek.

Bylo dosti trápení s touto svízeli. Když se přiblížil houf uniformovaných, ukrývali obyvatelé La Mure své slepice a dcery, ale protože nebylo možno zabránit drůbeži v kdákání a dcerám v chichotání, byly ostudy na denním pořádku.

Také dům nožirův byl postižen. Vojáci byli v jeho dílně jako doma, dali si brousit šavle a palaše a žádali po mistru práci bez placení. Co chvíli dřepěli kolem výhně, chlubil se svými hrdinskými činy na všech možných bojištích, vypravovali o velkém vraždění a tvářili se, jako by přišli přímo z pekelného jícnu.

Mladý Tonik takovým historikům naslouchal s otevřenými ústy a napjatým sluchem, zatímco otec ty řeči snášel s nevrlým výrazem a hleděl si mlčky své práce. Dovolil-li si však někdo nějaké rouhačské slovo nebo necudnou poznámku, přejel chvastounovi přes ústa pádnou rukou tak rázně, že mu každá námitka zůstala třčet v krku, a bázlivě zmlkl. I nejdůležitější

nější rváč nakonec respektoval pěstě silného nástrojaře.

Své dceři, dvanáctileté Marianně, otec přísně zapověděl ukazovat se mezi vojáky častěji, než bylo třeba. Občas, když matka byla zaneprázdněna, postavila ubytovaným misu cibulové polévky nebo pečených fazolí na stůl, hned však zase zmizela s vlídným „Dobrou chuť, messieurs!“ Jinak sedávala u kolovrátku a dohlížela na oba malé, kteří v komoře ležli po čtyřech a za velkého křiku a ječení konali své první pokusy v chůzi. Bylo s nimi povyražení, zvláště s malým Juliánem, neposedným šibalem, který ani na okamžik nedal pokoje.

Také v kovárně byl krajíc chleba vzácným darem Božím. Sám Bůh ví, jak zlou zimu přečkali. Na jaře aspoň zahrada zajistila nejnnutnější výživu.

V květnu posbíral Napoleon nejpočetnější armádu, jakou Evropa kdy viděla, a to v Drážďanech, kde se konala okázalá knížecí slavnost. Ze saského hlavního města vydal příkaz, aby papež byl bez meškání dopraven do Fontainebleau, protože anglické loďstvo křižovalo v blízkosti Savony. Dne 19. června se dovedl chorý papež, útrapami cesty zcela vyčerpán, do Fontainebleau, ale kastelán se zdráhal ho vpustit, protože neměl výslovné pověření. Tak musel Pius VII. trávit první noci v domě zahradníkově, než se mu otevřela brána jeho nového žaláře.

Mezitím se armáda vypravila do Ruska, dospěla k Němenu, aniž spatřila ruské vojsko. Pouze několik rot kozáků činilo občas výpady na nepřítele.

Pochod široou ruskou zemí byl hrozný. Vojsko se namáhavě vláčelo zmoklými cestami v hustém dešti. Doufali-li vojáci, že najdou ve vesnicích teplý útulek, naráželi jen na vypálené chatrče a prázdné stodoly. Dávno již umlkly písně, s nimiž vojsko vytáhlo. Rozmrzeli a promočení až na kůži, postupovali vojáci obrovské armády na východ liduprázdným a vydrancovaným krajem. Pro koně často nebylo jiného krmiva než sláma z pobořených střech. A déšť neustával.

Dne 15. září dovedlo se vojsko do Moskvy. Všechny útrapy strašného pochodu byly zapomenuty. Konečně byly nalezeny dobré ubytovny a dostatečná strava. V nádherných palácích a zlatem se lesknoucích kostelích protahovali vo-

jáci své unavené končetiny, pili vodku a krymské víno ze zlatých pohárů a hulákali revoluční píseň:

*„Et du Nord au Midi la trompette guerrière
a sonnè l'heure des combats.
Tremblez, ennemis de la France!“*

*Od severu k jihu burcují válečné polnice
k boji a k vítězství.
Třeste se, nepřátelé Francie!*

Brzy následovalo osudné procitnutí. Den po příchodu hořela Moskva jako pochodeň od jednoho konce k druhému. Vojáci i s koňmi nacházeli v ďábelských plamenech hroznu smrt. Jen stěží se císař zachránil útekem.

Započal smutný návrat. Uprostřed ruské zimy nastalo velké umírání v ledu a ve sněhu a vojákům skutečně vypadávaly pušky ze zkřehlých rukou. Při čtyřiceti stupních mrazu vrávaly zbytky velké armády zavátými silnicemi, spálenými a opuštěnými vesnicemi. Denně umíralo pět až šest tisíc vojáků hladem a zimou. Jen deset tisíc vyzábělých a zubožených postav dosáhlo konečně města Vilna.

Doma se tísnily zástupy kolem posledních zpráv z bojiště, které byly vyvěšeny na zdech. „Velká armáda je ztracena, ale zdraví Jeho Veličenstva nebylo nikdy výbornější, než je teď.“

Málo se jich vrátilo z té velké žně smrti. Také v La Mure byl sotva dům, ve kterém by se neoplakával otec, syn nebo bratr, který se nevrátil z ruského pekla.

Dne 19. ledna 1813 vyhledal Napoleon zajatého papeže ve Fontainebleau, objal ho a oslovil ho „můj otče“. Nabízel mu starý zámek v Avignonu za rezidenci s dvěma miliony ročního příjmu. Slíbil, že všem duchovním až ke kardinálům poskytne plat, jestliže Pius vyhoví jeho požadavkům.

„Přehleďte spornou otázku časné vlády,“ volal, „a uvidíte, co my dva, vy a já, zbavení našeho nedorozumění, vykonáme pro náboženství!“

Ubohý, utrpením zlomený, všech svých rádců zbavený papež konečně ustoupil císařovým požadavkům a podepsal chvějící se rukou jedenáct článků, které měly připravit konkordát. Brzy na to papež, dohnán výčitkami svědomí až na pokraj zoufalství, odvolal všechny své ústupky.

Mariánské společenství Večeřadla Křenovice u Kojetína Vás co nejsrdečněji zve na
NOČNÍ EUCHARISTICKÉ PROCESÍ NA SVATÝ HOSTÝNĚ
konané **v pátek 12. září 2025 od 21.00 hod. za účasti Mons. Antonína Baslera.**

Úmysly procesí: za odčinění urážek způsobených Trojedinému Bohu a Panně Marii; za svatost kněží a zachování pravé katolické víry; za obrácení českého národa a návrat ke křesťanským kořenům; za účastníky procesí a jejich rodiny; za mír v lidských srdcích a na celém světě.

ORGANIZACE POUTĚ: 21.00 hod. – zahájení procesí z parkoviště v Bystřici pod Hostýnem (u hřbitova) • **00.00 hod. – mše svatá v bazilice na Svatém Hostýně** (hlavní celebrant Mons. Antonín Basler). Po skončení mše svaté bude následovat odvoz poutníků autobusem na parkoviště v Bystřici pod Hostýnem.

Pro ty, kteří se nemohou pěšího výstupu zúčastnit ze zdravotních důvodů, bude připraven paralelní program v bazilice na Svatém Hostýně od 21.30 hod.

Bude vypraven autobus, do kterého můžete nastoupit na těchto místech: KOJETÍN – od kostela Panny Marie v 19.45 hod. • KROMĚŘÍŽ – od kostela sv. Jana ve 20.00 hod. • HULÍN – autobusová zastávka na nám. Míru ve 20.15 hod. • HOLEŠOV – autobusové nádraží ve 20.30 hod. **Zájem o autobus je nutné předem nahlásit na telefon 606 484 928.** Po skončení programu na Svatém Hostýně se vrací autobus stejnou trasou nazpět.

Pro ty, kteří chtějí pokleknout během procesí: nezapomeňte si vzít podložku pod kolena. Informace také na www.veceradlo.cz.
Těšíme se na Vás!

Teprve potom našel nešťastný muž opět svou vnitřní rovnováhu.

Místo aby zemi dopřál pokoje, chystal se Napoleon k nové válce. Tentokrát musel i Tonik Eymard opustit otcovský dům a odejít k císařské gardě. Malý Petr Julián výskal radostí, když uviděl bratra v parádní uniformě. Viděl ho však naposled v životě.

Jednoho nevlídného listopadového dne držel Julián Eymard ve svých chvějících se rukou dopis. Byla to zpráva, že jeho syn byl v krvavé bitvě u Hanau těžce zraněn a o několik dní později skonal v lazaretě v Mohuči.

Farář Second přišel, aby potěšil rodiče, ale pro žal se nezmohl na jediné slovo. Jen mlčky podal těžce zkoušeným ruku.

„V pořádku, pane faráři,“ pravil nástrojář, „byla to vůle Boží. On dal, on vzal. Budiž jeho jméno pochváleno!“

„To je právě křesťanské slovo,“ odpověděl kněz dojatě. „Je to slovo velkého trpitele Joba. Jste podrobeni stejné zkoušce jako on. Bůh vám dá i odměnu.“

Kovář přikývl, beze slova odešel do dílny a pustil se do práce jako obvykle. Jejich dům ztichl ještě více než předtím. Matka uchopila malého Juliána za ruku, odešla s ním do kostela a složila svůj žal před svatostánkem.

Sotva tříletý Julián ještě nechápal, že se jeho bratr již nevrátí domů, ale ve svém

malém srdíčku vycítil, že matka, která v poslední době často poplakávala, nachází podivuhodnou útěchu před zlatými dvířky, za nimiž bydlí Spasitel.

Dne 3. května 1814 přistál trůnu zbařený císař v přístavu Elby, ostrova jeho vyhnanství. O tři týdny později se vrátil Pius VII. za jásotu národa do města papežů.

Na jaře onoho osudového roku začal starosta La Mure opět hrát s farářem Ecarté.

„Byla mezi námi v poslední době řada nedorozumění,“ řekl, když se poprvé objevil na faře. „Doufám, že se na mne nezlobíte. Konečně, bylo mou povinností vás varovat, když jste vedl protistátní řeči.“

„Samozřejmě,“ usmál se kněz, „vždyť jste mě ani nezavřel.“

„Ani bych to nedokázal,“ ujišťovala místní hlava. „Zapomeňme na spory! Napoleon byl všim vinen.“

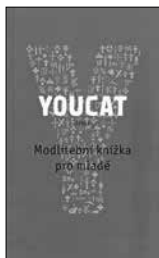
„Tak si tedy zahrajeme,“ kývl farář a rozdál karty. Opět zavládl mír v zemi a také v La Mure byla obnovena shoda mezi státem a církví.

(Pokračování)

*Z knihy Wilém Hünermann:
Syn brusiče nožů.*

*Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994
(Redakčně upraveno)*

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

YOUCAT • MODLITEBNÍ KNÍŽKA PRO MLADÉ

Georg von Lengerke - Dörte Schrömgessová
Z němčiny přeložila Jindra Hubková
Ilustrace Alexander von Lengerke
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Vyšlo s církevním schválením. Soubor starých i nových modliteb - z Bible, od velkých mistrů duchovního života i od našich současníků. První část knížky tvoří ranní a večerní modlitby, rozdělené do dvou týdnů. V druhé části jsou modlitby k různým příležitostem. Publikace je určena jak pro ty, kdo se chtějí pravidelně modlit, tak i pro ty, kdo se učí modlit vlastními slovy.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé české vydání
Brož., 125x205 mm, křídový papír, 176 stran, 299 Kč

JÁ S NÍ(M) • DUCHOVNÍ DENÍK S BIBLICKÝMI ŽENAMI

Text Marie Šumberová • Ilustrace Jana Šprtová

Tento tvůrčí duchovní deník pro ženy je prostorem k propojení každodenního života s Božím dotekem a blízkostí. Každý list deníku je pozvánkou k usebrání, k zastavení u Božího slova a k pohledu do vlastního nitra. Najdeme zde: prostor pro vlastní modlitbu, záznamník vděčnosti na měsíc, inspiraci k tématu měsíce, zamyšlení současné ženy na měsíc, vybranou biblickou ženu na každý týden, osobní prostor pro snění na každý týden, prostor pro kreativní tvoření.

Iva Pospíšilová - Cesta
Váz., 130x180 mm, 224 stran, 258 Kč

POD OCHRANOU ŠKAPULÍŘE
Jerzy Zielński • Z polštiny přeložila Jindra Hubková • Redakce Alena Dvořáková

Knížka uvádí do mariánské úcty a škapulířové zbožnosti. Vysvětluje historii a smysl této zbožnosti, jejímž cílem je Ježíš Kristus. Dále přináší praktické rady a vysvětlení. Toto vydání doplňují texty Písma svatého k rozjímání o škapulíři, litanie k Panně Marii Karmelské, obřad žehnání a obléknutí škapulíře, zásvětná modlitba k Panně Marii Karmelské a karmelitánská modlitba za zemřelé.

Pavel Nebojsa - Doron • Vydání druhé, v Doronu první
Brož., 100x145 mm, 96 stran, 79 Kč

ŘECKO-ČESKÝ SLOVNÍK

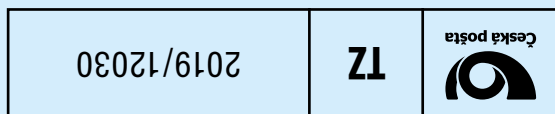
SLOVNÍK NOVOZÁKONNÍ ŘEČTINY
Ladislav Tichý • Odpovědný redaktor Pavel Nápravník

Slovník středního rozsahu, zaměřený na jazykovou stránku slovní zásoby Nového zákona. Cílem Mons. prof. Ladislava Tichého, Th.D., (1948–2022) bylo umožnit čtení řeckého originálu Nového zákona i těm, kteří mají pouze základní znalosti gramatiky. Svou koncepcí se snaží přiblížit současným zahraničním slovníkům a doplňuje tak dosavadní nabídku, reprezentovanou zejména starším slovníkem J. B. Součka. Slovník klade důraz na srozumitelnost vazeb a obrátů a zahrnuje i slova z variant rukopisů kritického textu.

Česká biblická společnost • Třetí vydání
Váz., 152x225 mm, 192 stran, 248 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.